

Zpěvák ještě zpíval, a již hudec po jeho nápěvu těkal; každou přezpívanou píseň již okoroval.

Tato schopnost a ustálený sloh, jakým jednak prostou píseň, jednak tanec vyhrával, byla příčinou, že hudci shledávali se i z různých míst. Jejich duše zobrazována byla písněmi celého dalekého kraje.

Již okorování nápěvu dlužno čítati ke skladatelské činnosti. Jednotlivé nápěvky tu se více prohlubují, tu pozdvihují; obzvláště drobnými tony tak měkce se vyplní táhlé doby, že píseň vyhraná jest jako skladbou na nevlastní theme.

Ale když hudec rozvine nápěv do nového útvaru, když podloží nápěvku harmonické tony sevřené logicky, když zaletí si pro živou barvu do vysokých poloh nástroje a mísí je nízkými, temnými tony, když tudíž žádná stránka tonu nezůstává nepovšimnuta od něho, pak dlužno viděti v hudcích lidové hudební skladatele.

Hlavní jejich zásluhou jest, že ve sdružené hře vyhráli nám i naši harmonickou hudbu.

Dějiny hudby vykládají, kterak u západních národů vyvíjela se harmonická stránka hudby pokusně zpěvem (Dr. Ambros, Dějiny hudby str. 34); není se čemu diviti, když několik století tento vývoj trval.

Naše moravská harmonická hudba vyvinula se na nástrojích hudebních a zůstala též i při nich, až na malé odchylky dvojzvukem. Každý z hudců ke tvaru souzvukovému přispěl ve sdružené hře návodem nápěvku, jenž v tu chvíli tanul na mysli všem hudcům, nějakým souzvukovým tonem nástroji příručným.

V první řadě bylo třeba dobře souzvukově uvažovati kontrášů, druhému hudci. Nejjasněji určoval souzvuk třetí hudec na dřevěné base. Leckdy strhl sice i nápěvek do hučivého proudu svých nízkých tonů, ale většinou vyhrával k myšlenému tonu nápěvu jen případný souzvukový ton.

Že nápěv vedl každého hudce o sobě, toho jsou stopy na jeho hře.

Zpěvák zpíval:

První hudec okoroval:

Ve hře druhého hudce jest ve spodním hlasu zřejmý týž nápěv:

